

[Statsministeren.]

mærke til, at denne udtalelse er fremsat på et tidspunkt, da socialdemokratiet havde undsagt regeringen og unddraget den vor parlamentariske støtte.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller stillede mig endvidere det spørgsmål — og sagde, at det var urigtigt af mig, hvis jeg ikke udtalte mig derom på regeringens vegne — om jeg mente, at Danmark militært er i stand til at klare sig selv uden allieret hjælp. Hvis Danmark overfaldes i dette øjeblik eller om en måned eller om et halvt år, tror jeg, Danmark er meget ringe stillet. Det er en fuldstændig given ting, og det er konsekvensen af vor indtræden i Atlantpagten, at vi skal samarbejde med andre lande om vort forsvar. Jeg er helt indforstået med — hvis det ærede medlem, om jeg så må sige, tracter efter at få det at vide; jeg kan ikke se nytten, men jeg skal gerne sige det — at vort militære forsvar er under opbygning og fortsat vil være det; det gælder både vort flyvevåben og vore andre våbenarter. Men jeg vil gerne hertil føje, at det er min overbevisning, at så længe den samlede genopbygning af det vesteuropæiske forsvar, som for øjeblikket finder sted indenfor NATO, ikke er kommet længere end til sit nuværende stade, og så længe det nordtyske rum henligger militært udækket, som det gør i dette øjeblik, er jeg i tvivl om, hvorvidt en stationering af 150 flyvemaskiner på dansk grund i dette øjeblik reelt vil øge vor militære sikkerhed. Jeg skal henviser til den argumentation, jeg ofte har fremført angående hele denne sag. Jeg har stadig den opfattelse, at det under de nuværende forhold er det rigtige, at Danmark siger nej tak til det fra allieret side velmente tilbud om, at vi i dag skulle acceptere varig stationering af allierede tropper.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller sluttede med at sige, at han indrømmede, at det var en tung gerning, der ventede den nuværende regering, og han understregede den efter hans mening strålende status, der foreligger. Vi får overdraget et land med overskud, med valutabalancen o. s. v. o. s. v., og vi kommer til sin tid til at stå til regnskab med dette udgangspunkt. Det ærede medlem har ikke fra noget regeringsmedlems side mærket forsøg på at forringe den status, som Danmark har i øjeblikket. Jeg vil gerne

give det ærede medlem det tilsagn, at vi er os fuldt bevidst, at Danmark takket være en gunstig international økonomisk udvikling i dag er i en anden situation, end det var i 1950. Efter min opfattelse skyldes det, at det i den periode, den tidligere regering sad, var muligt i denne sal bl. a. i den økonomiske lovgivning at få et loyalt samarbejde mellem regeringen og oppositionen.

Det ærede medlems opgave og hans kollegers opgave som ministre var jo efter en valgkampagne i 1950, hvor man benægtede, at nye skatter overhovedet var nødvendige, at gennemføre en rekordskattelovgivning i Danmark. Det ærede medlem og hans kolleger i den tidligere regering fik parlamentarisk støtte og vilje hos en ansvarsbetonet opposition til at gennemføre en sådan lovgivning. Jeg håber på, at samme redelige vilje til at klare de i dag foreliggende og kommende vanskeligheder skal være til stede hos oppositionen fremover; så tror jeg, det går. Det indebærer det, jeg har sagt i en tidligere tale, altså at eksemplet fra tidligere følges; det indebærer, at oppositionen ikke, uanset om det i givne situationer skulle kunne konstatere flertal for en populær politik, påfører landet udgifter, som regeringen ikke skønner forsvarlige. Det forpligter til, at man ikke slår hul på valutakassen og på valutabeholdningen, men at man fra alle sider erkender, at den balance, vi har i dag, er for begrænset, og medvirker til, at den styrkes fremover. Det forpligter regeringen, og det forpligter oppositionen.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen stillede konkret det spørgsmål til mig, om regeringen ville medvirke til afspænding. Ja, det var jo socialdemokratiet, der for relativt kort tid siden opfordrede den daværende udenrigsminister til at rejse spørgsmålet om fælles nordisk støtte til Sir Winston Churchills initiativ gennem det nordiske udenrigsministermøde. Samme indstilling til fremme af enhver reel afspændings-tendens har regeringen.

Hvad Marokko angår, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen også talte om, skal jeg blot sige, at Danmark naturligvis må ønske, at Frankrig og Marokko vil fortsætte deres bestræbelser for at fremme det marokkan-ske folks frihed. Vor delegation i De Forenede Nationer er instrueret ud fra dette hovedsynspunkt.